

- BOK 1: BALANCENS VOETER -

VEKSEMESTER

Kristian Flodgaard Bach

KRABAT

Kristian Flodgaard Bach

- BOG 1: BALANCENS VOGTER -
HEKSEMESTER

VID DETTE:

Alle Heksemestre må over alt andet huske to regler:

For det første og vigtigst af alt skal du respektere
Balancen.

Ær den, beskyt den, for Balancen er det eneste, der
holder orden i dette hjørne af universet.

Uden den vil kaos og ondskab skylle ind over vores to
verdener som syndfloder, og alt håb vil smuldre.

For det andet skal du tage dig i agt for mørket.

Husk dette altid, at når skyggerne vokser sig længere,
og du opdager, at alt er ved at blive stille, så skal du
løbe, så skal du flygte, alt hvad du kan!

Pas på det mørke, der ikke eksploderer.

Det mørke, der sniger sig frem fra kroge og hjørner.

For det, som er derinde i det kulsorte, lydløse mørke,
er på ingen måde menneskeligt.

Den lyserøde lampe i kaninens pande lyste, men kun i et sekund.

“Ej!”

Det gav et sæt i Adalina.

En regndråbe var trillet ned fra altanen ovenover og landet på hendes håndled. Vandet gnavede koldt mod huden, og hun skyndte sig at gnide den lille dråbe væk med sin anden hånd. Den samme som holdt mobilen.

Hun kunne næsten se hele midtbyen heroppefra.

Det var en tidlig aften i februar, så der var allerede meget mørkt og koldt udenfor, og regnen piskede ned over byen. Lejligheden lå på 13. sal, og hun var kravlet op på altankanten, selv om Frederiks mor sagde, at det var farligt. Man kunne miste balancen, men Adalina ville se nærmere på udsigten, og hun kunne jo stadig sidde i læ for regnen deroppe.

Næsten.

Adalina havde lige sagt godnat til Frederik inde i lejligheden og vidste inderst inde, at hun egentlig burde gå i gang med sine lektier. Hun skulle bare lige tjekke sin mobil. Bare lige hurtigt og så ville hun gå i gang, det lovede hun sig selv.

Der var ikke nogen nye beskeder på mobilen, ingen nye notifikationer overhovedet. Det havde der ikke været i flere dage.

Adalina havde ellers tagget fire af de andre piger fra klassen i et opslag. Det var et billede med en gruppe små hundehvalpe, der sov på en pude med teksten: *Mandag morgen*. Hun havde ledt længe for at finde et billede, som ville være godt nok. *Det er vist totalt os !!!* havde Adalina skrevet, og så tagget de andre piger fra klassen. Freja, Kathrine, Alma og Isabella men ikke Sofie. Hun ville ikke tage Sofie i noget som helst, om hun så fik en million for det. Der var ingen af dem, der havde kommenteret det endnu, men det kunne jo selvfølgelig være, at de ikke havde set det, tænkte Adalina for sig selv. Hun tjekkede modløst tiden i toppen af displayet. Uret nærmede sig 20.35. Det var næsten fire timer

siden, det var blevet lagt op, og hun vidste, at de andre piger, ligesom hende, sad med øjnene klistret til mobilen hele tiden. De havde helt sikkert set det, men bare ikke svaret.

Hun sad i nogle minutter med mobilen oppe foran sit ansigt og prøvede at nidstirre den, som om det ville true den lille maskine til at få svar fra de andre på en eller anden måde. Der var kun hendes eget bedrøvede ansigt, der kiggede tilbage på hende i den sorte skærm. Adalina sukkede, stak mobilen i lommen og kravlede ned fra altankanten. Skoletasken føltes ualmindeligt tung, da hun løftede den op fra gulvet i stuen.

Når man vil finde omkredsen af en cirkel, skal man gange diameteren med pi, som har en værdi af 3,14 ...

Adalina havde læst sætningen fem gange uden helt at forstå, hvad den egentlig betød. Til sidst sukkede hun opgivende og smækkede bogen i, så alle regnestykkerne ikke skreg op til hende, mens hun tog en lille pause.

Adalina havde været barnepige for familien Nielsen så mange gange, at hun kendte lejligheden som sin egen bukselomme. Frederiks mor og far var venner med hendes mor, og de skulle altid til alle mulige arrangementer om aftenen, så Adalina passede tit deres søn, Frederik, for 50 kroner i timen. Frederik var 6 år gammel. De to plejede at se film og spille computerspil helt indtil forældrene kom hjem, men i aften ville

han gerne tidligt i seng. Det havde passet Adalina fint. Så kunne hun jo få lavet lektierne og kæmpe for ikke at tænke på sin mobiltelefon, der lå ved siden af den lille lyserøde babyalarm med kaninører. Frederiks værelse lå for enden ad gangen, og hun havde lagt alarmerne ved siden af sine bøger på spisebordet. Frederik hadede den. Han syntes alarmerne var for pattebørn, men hans forældre havde sat foden ned og sagt, at den skulle være der.

Pludselig lyste lampen i kaninalarmens pande igen. Ikke bare i et enkelt glimt, men i lang tid. Adalina kiggede undrende ned på den. Lampen skulle først lyse, når den opfangede en lyd inde på Frederiks værelse. Den blinkede af og til, hvis han gryntede i søvne eller sådan noget. Nu lyste den skarpt. Men der kom ingen lyde ud af den.

Adalina lukkede roligt sin bog, mens hun holdt øjnene stift rettet mod den lille, lysende pære. Var babyalarmen gået i stykker? Hun samlede den op fra bordet, og da hun lagde højtaleren helt ind til øret, kunne hun høre lyden.

Den startede meget lav, men blev højere; en mærkelig lyd. Adalina holdt vejret, så hun bedre kunne høre, og så ned mod Frederiks værelse. Det lød som en knurren, der kom ud af den lille, lyserøde babyalarm; en langsom, hakkende knurren. Det gav et sæt i Adalina, da der lød en stribe af smæld oppefra. Alle elpærerne i lejligheden gik pludselig ud. Alt omkring hende blev kulsort. Adalina blev siddende helt stille uden at røre sig. Der var dyb stilhed udover regnen, der trommede mod ruden. Så lød der et højt, ildevarslenende grin, og Adalina blev så forskrækket, at hun tabte babyalarmen på gulvet. Den forfærdelige snerren begyndte igen at knitre fra den lille maskine med kaninørerne.

Hun kunne mærke de små hår i nakken rejse sig, inden hun drejede sig på stolen og kiggede ned ad gangen. Ned mod Frederiks værelse.

Adalina bed sig i læben, da et af gulvbrædderne knirkede under hendes fødder. Hun strammede nervøst sine fingre om mobilen og brugte lyset fra displayet som lommelygte. Listede fremad, skridt for skridt gennem mørket.

Døren til Frederiks værelse stod åben. Selv om han blev ved med at påstå, at han ikke var mørkeræd, så havde han bedt om at lade døren stå på klem.

Adalina kiggede ganske langsomt ind gennem døråbningen.

Så åndede hun lettet op.

Frederik lå og sov stille og roligt i sin seng.

Hendes skuldre sank, mens han gryntede et par gange og vendte sig rundt med dynen viklet om sin lille, buttede krop.

Adalina traskede ud i køkkenet igen og kiggede med et skævt smil på babyalarmen. Det var næsten sjovt, hvordan sådan en lille lyserød ting med søde kaninører kunne gøre hende bange. Lyset i lejligheden var jo nok bare gået ud, fordi der var en sikring, der var røget eller sådan noget. Det ville sikkert snart vende tilbage, og så ville hun føle sig endnu mere fjollet. Ellers måtte Frederiks forældre klare det, når de kom hjem.

Adalina satte sig med et suk ved bøgerne igen, tændte for en Youtube-video på sin mobil, så der ville komme lidt lys derfra og åbnede matematikbogen. Hun trykkede på siden af telefonen, så lyden

blev skruet lidt ned. Sangerinden, som hun havde glemt navnet på, kiggede direkte ind i kameraet og sang omkvædet, mens nogle smukke mennesker dansede bag hende.

“... you can't run from me so don't even try ...”

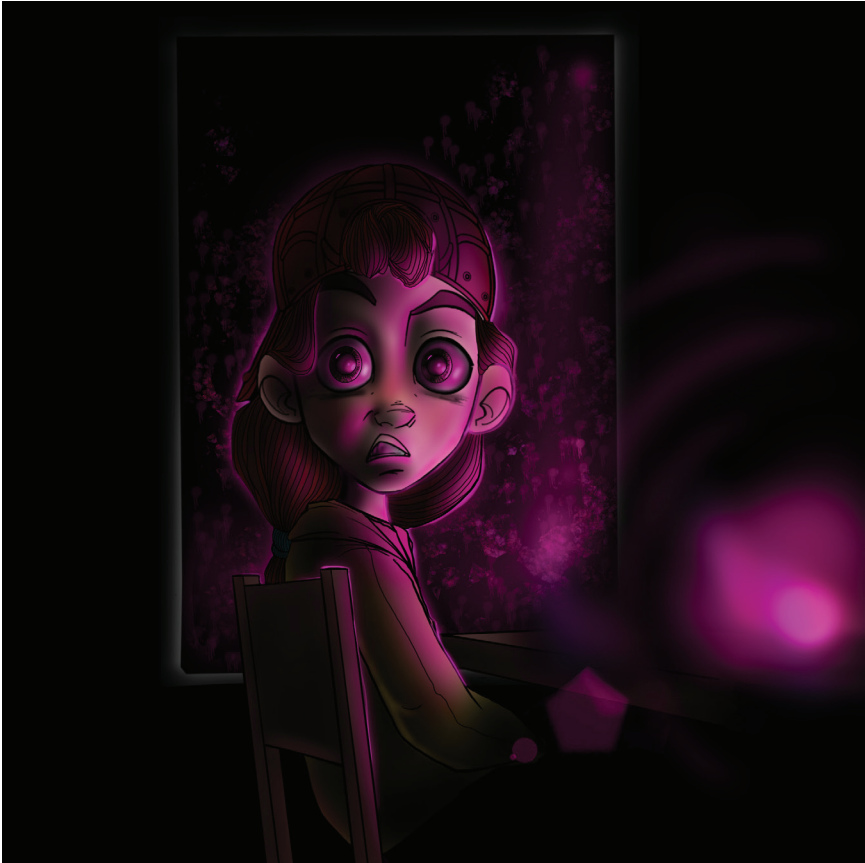
Adalina nynnede en smule med, mens hun gav matematiklektierne endnu et forsøg. Egentlig var der nogle af stykkerne, som hun godt kunne løse, og et lille, tilfredst smil voksede frem på hendes læber.

“... you cheated on me but now it's your time to cry ...”

Babyalarmen skrattede igen.

“Aaaadaaliinaaaaa ...” knurrede en stemme langsomt, inden den blev afløst af en forfærdelig, gennemtrængende latter, der overdøvede Youtube.

“You can't run from me ...”

Adalina havde gemt sig henne ved knagerækken i entreen og skubbede nu et par jakker til side for at kunne kigge frem i mørket. Selv om hun havde krydset fingrene på begge sine hænder, var strømmen ikke kommet tilbage, og hun var meget bekymret for Frederik. Adalina kunne høre, at det ikke var hans stemme, men hun turde ikke gå ind i værelset. Det gav et sæt i hende, da det bankede på døren.

Adalina nåede ikke hen til døren, inden det bankede på igen. Et hårdt bank og så tre hurtige som en melodi. Da hun åbnede den, kom en dreng til syne.

Hans lyse hår strittede opad, og han havde en masse forskellige symboler hængende i snore fra halsen. Hun genkendte Yin og Yang. Et kors. Thors hammer. En kaninfod. Der var sat nogle små farvede forstørrelsesglas på hans briller. Han virkede underligt bekendt for hende. Drengen havde en kattekilling i hånden, som han straks rakte frem mod Adalina.

“Godaften, jeg hedder Sep, og det her er Archie.”

“J-ja, hej,” sagde hun og tog imod den lille kat. “Er det ikke dig fra ... Hvor er det, jeg har ...”

Så slog det Adalina: Sep! Det var Sep fra SFO'en. Da Adalina stadig gik der efter skole i de små klasser, legede hun med en sjov, lidt underlig dreng, der hed Sep. Ret tit endda. Han blev vist taget helt ud af skolen i 2. klasse for at blive undervist derhjemme, men det så ikke ud til, at det havde gjort ham mindre mærkelig. Det virkede dog ikke til, at han kunne huske hende.

“Er det ikke dig fra SFO'en?” spurgte Adalina. “Fra dengang vi var små?”

“Det kan godt være. Nuvel! Han hedder egentlig Archimedes,” fortsatte Sep, mens han trådte ind over dørtærsklen og kantede sig forbi Adalina. Hun kiggede spørgende på ham, og han sukkede.

“Katten hedder egentlig Archimedes. Men jeg kalder ham bare for Archie for at spare tid. Archimedes er så langt et navn. Og nu har jeg allerede sagt det tre gange, se hvor lang tid det tager!”

Adalina så ned på katten, der kiggede tilbage op på hende med sine glade, gule øjne og spandt.

“Hvis du alligevel kalder ham Archie, hvorfor er det så ikke bare det, han hedder?” spurgte hun.

“Archimedes er til, når jeg præsenterer ham for folk, eller når han skal have skældud. Så er det godt at bruge det fulde navn for, at han ved, at jeg mener det alvorligt. “Du skal gå på toilettet i kattebakken og ikke på mine bøger! Kan du så forstå det Archimedes Gallilei da Vinci Hansen!” Sep så sig omkring i den mørke lejlighed. “Jeg har opkaldt ham efter den berømte videnskabsmand!” forklarede han tålmodigt. “Og det er mig, der hedder Hansen. Til efternavn, ikke til fornavn.”

Adalina kunne ikke lade være med at stå og glo på den besynderlige dreng, men hun var lettet over at have fået selskab. Da hun hørte de uhyggelige lyde fra alarmen, skyndte hun sig at ringe til sin mor, men hun havde ikke taget sin telefon. Da hun havde ringet til både Frederiks mor og far, var den gået direkte til telefonsvarer begge gange, før Adalina havde husket, at de jo skulle ud til en vigtig middag og sikkert havde slukket deres mobiler. Hun havde kort overvejet at ringe til politiet, men det ville alligevel være for voldsomt. Hvem kunne hun

så ringe til? Ikke til nogle af sine *veninder* fra klassen for, hvad i alverden skulle hun fortælle dem? At de skulle hente deres forældre, fordi der var en knurrende lyd i babyalarmen, og hvis hun skulle finde på noget andet at sige, hvad skulle det så være? Så ville de sikkert bare syntes, at hun var endnu mere mærkelig, end de gjorde i forvejen. Derfor havde hun gemt sig bag jakkerne som en sidste udvej. Indtil Sep dukkede op ud af det blå. Hun var glad for, at han var der, så hun ikke skulle være alene med den uhyggelige lyd. Regnen fra hans jakke dryppede ned på gulvet.

“Har ... har du ikke lyst til at tage jakken af?” spurgte hun forsigtigt.

“Det er der ikke tid til!” erklærede han og slog ud med sin arm. “Jeg var lige ude at gå en tur, og så kom jeg tilfældigt forbi denne lejlighed.”

“Kom du tilfældigt forbi ...”

“Shh, lad mig nu lige tale et øjeblik,” tyssede han på hende. “Hvad er der galt?”

Adalina skævede til alarmen, som hun havde lagt på spisebordet.

“Jeg ved godt, det lyder skørt, men jeg passer en dreng, og ... det er åndssvagt, men han har en babyalarm, og det lyder, som om der er et eller andet inde på hans værelse.”

“Noget eller nogen?” spurgte Sep og lyttede opmærksomt, mens hun forklarede.

“Det ... i starten lød det, som om det var et dyr, men så ... så talte den. Jeg kunne høre en stemme i babyalarmen.”

“Hvad var det, den sagde? Stemmen i alarmen?”

“Jeg ... jeg nåede at optage lidt af det på min mobil.”

Adalina satte Archie ned på jorden, så hun kunne fiske sin mobiltelefon op fra lommen.

“Glimrende,” udbrød Sep og lod sin taske glide ned på gulvet. Han talte ligesom Adalinas bedsteforældre. Som om han var en 70-årig mand, der var fanget i en drengs krop. “Lad mig høre.”

Adalina fumlede nervøst med mobilen, til hun klikkede ind på den rigtige lydfil. Sep lyttede meget koncentreret og bladrede i en gammel håndbog, han havde fisket op fra lommen.

“Er det ... lyder det som slavisk for dig? Som polsk eller ... serbo-kroatisk?”

Adalina nåede ikke at svare, før han fortsatte; som om spørgsmålet slet ikke havde været til hende men til ham selv. Det var også godt det samme, for hun kunne slet ikke tyde ordene.

“Nej det lyder ikke, som om det er slavisk. Så det er ikke en babaroga eller en bauk ... eller en vukodlak. Måske er det tysk?”

Adalina tiede stille og ventede på, at Sep selv svarede, mens han læste på siderne i bogen.

“Nej, det lyder ikke som en wiedergänger ... eller en roggemuhme ...”

Han lagde bogen tilbage i sin lomme, inden han gik forbi hende ud i køkkenet og tog fem glas ud fra et af skabene. Vandet gurglede

fra hanen, da det ramte bunden af glassene, og da de var fyldte, mumlede Sep noget uhørligt over dem.

“I gamle dage var det kun danske væsner, vi skulle bøvl med, men efterhånden kommer de også hertil fra andre lande.”

“Har du prøvet ... sådan noget her før?” spurgte Adalina uden helt at vide, hvad *sådan noget* egentlig betød.

Sep drak ikke af glassene med vand, men stillede det ene ved siden af køkkenvasken.

“Nej, ikke rigtigt. Jeg har bare læst meget om det. Men hvis der er en ting, jeg ved, så er det, at det er bedre at kaste sig ud i det. Det er ligesom Pippi altid siger: “Det har jeg aldrig prøvet før, så angreb er det bedste forsvar!”

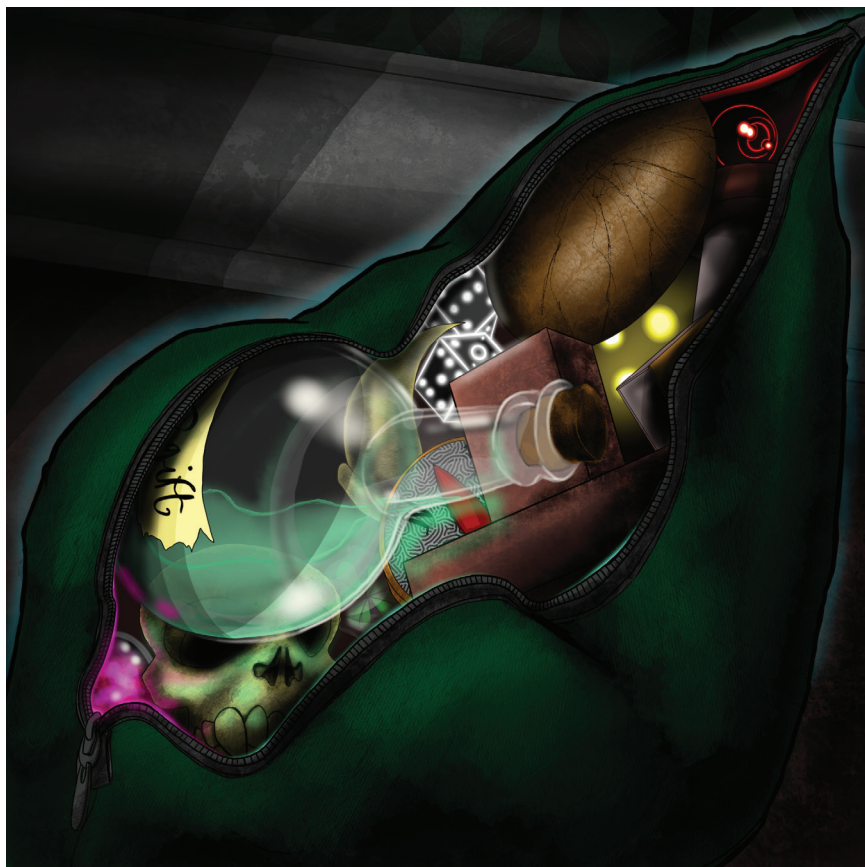
Sep stillede et af vandglassene på spisebordet og tog de sidste tre i favnen, inden de to fulgtes i retning mod Frederiks værelse.

Gangens gulv knirkede en smule mere end før, da der nu var to, som listede ned ad den. Sep havde stillet to glas med nogle meters mellemrum på vejen. Han holdt nu det sidste glas i sin hånd over lommelygten, han havde med.

“Hvad er barnets navn?” hviskede Sep og lød ligesom en præst til en barnedåb.

“Frederik.”

“Frederik,” gentog han for sig selv og satte sin taske og glasset med

vand ned på jorden. Lynlåsen knitrede i mørket, mens katten Archie listede nysgerrigt hen til sin ejer.

“Jeg har tilfældigvis alt muligt forskelligt med, men hvad der virker afhænger lidt af, hvad det er for et væsen, der er derinde. Min elektriske vltipistol virker på alt: Jeg kalder den min store fluesmækker.”

Sep hev stolt noget, der lignede en opgraderet vandpistol, op fra tasken. Den summede lavt, mens han drejede den i hånden.

“Men det er bare ikke så godt at bruge den, hvis det nu virkelig bare er en lille dreng, der ligger derinde ... Så bliver han nok nærmere til en stor grillkylling.”

Sep grinte lavt for sig selv, til han så Adalinas ansigtsudtryk og lagde voltpistolen tilbage. Så rodede han lidt mere rundt i tasken og hev en anden genstand frem. Det lignede en vissen mannequinhånd, der havde et lys i hver fingerspids ligesom lysene på en fødselsdagskage. Sep fandt en lighter frem fra tasken. Han tændte lysene på fingerspidserne og holdt den til sidst veltilfreds op foran sig.

“Det her er en Hæderhånd,” fortalte han. “Det er den venstre mumificerede hånd fra en mand, der er blevet hængt for mange hundrede år siden.”

De stod lidt i stilhed og kiggede på hinanden.

“Hvor har du fået fat i ... den venstre, mumificerede hånd fra en hængt mand?” spurgte Adalina tøvende, hvorefter de to igen delte en pinlig tavshed i tre meget lange sekunder.

“På nettet, naturligvis,” svarede han og rakte hende Hæderhånden. Det gav Adalina kuldegysninger at holde hånden med de tændte lys.

“Når man går ind i et rum og peger med en tændt Hæderhånd på et menneske, vil det menneske blive fuldstændigt lammet. Så på den måde kan vi blive sikre på, om det bare er en lille dreng, eller, som jeg tror ... noget helt andet. Har du et kors på dig?”

Adalina skulle lige bruge nogle sekunder på at opfange spørgsmålet

efter alt det, han havde fortalt. Sep havde forklaret det med Hæderhånden på samme måde, som havde han forklaret reglerne i ludo.

“Øh, nej.”

“Godt,” mumlede Sep, mens han tog sit eget kors af. Han fumlede lidt med at få fat i den rigtige blandt alle symbolerne, der hang om hans hals “Hvis det er en trolde, der er derinde, kan de lugte kristent blod, og så går de fuldstændig amok.”

“En trolde?” gentog Adalina og bemærkede selv, hvordan hun havde opført sig som et ekko lige siden, Sep trådte ind ad døren med sin taske. Det var fint, at han var kommet, for det hele var lidt uhyggeligt, og så var det bedre at være to. Men en trolde? Det var for langt ude. Det var jo bare en lille dreng, der lå derinde.

“Ja, en trolde, eller nærmere en skifting. Det er en form for trolde. Nogle gange kan trolde godt finde på at bytte deres egne unger ud med et menneskebarn, fordi troldeunger er yderst trælse. Skriger hele tiden. Hvis de kaster en fortryllelse over deres troldebarn, kan man ikke se forskel. Det er derfor, det hedder en skifting - man skifter dem ud. Du får lommelygten, giv mig en hånd!”

Adalina tog Hæderhånden uden at sige noget, og Sep fniste af sit eget ordspil, inden de to listede hen til døren.

Der herskede et endnu tykkere mørke inde i Frederiks værelse. Selv om der var et vindue over skrivebordet, kunne det kunstige lys udefra ikke

ses derinde. Regnens trommen mod glasset gik rent igennem. Frederik ventede på dem. Han havde sat sig op i sengen og betragtede roligt Sep og Adalina.

“Hvad er der galt, Adalina?” spurgte den lille dreng.

“Det ... der er ikke noget, Frederik ...” begyndte hun og stoppede så sig selv, fordi hun simpelthen slet ikke kunne finde på noget at sige. Det kunne Sep heldigvis.

“Hvad hedder du?”

Han spurgte drengen, mens Adalina holdt Hæderhånden gemt bag sin ryg. Frederik drejede langsomt sit smilende ansigt mod Sep.

“Jeg hedder Frederik,” sagde han så venligt, at det skar i ørene. “Hvad hedder du?”

“Jeg mener dit rigtige navn?”

Sep holdt lommelygten rettet mod Frederik.

“Hvad er det, du har bag din ryg, Adalina?” spurgte den lille dreng og forsøgte at rejse sig fra sengen. Inden han nåede at komme op at stå, råbte Sep til Adalina.

“Nu!”

Hurtigt rakte hun Hæderhånden frem foran sig. Frederik dumpede overrasket tilbage på sengen og lagde sit hoved en smule på skrå og kiggede på den lysende, mumificerede hånd. Så blev drengens kinder trukket op i en uhyggelig grimasse.

“Hvad i alverden er det, I skøre børn?”

“Den er flot, synes du ikke ... Frederik?” Sep trådte et halvt skridt tættere på. “Men det er lidt underligt. For du burde faktisk ikke kunne bevæge dig, når vi peger med en Hæderhånd på dig. Ikke når du bare er et almindeligt menneskebarn.”

Frederik kiggede skiftevis frem og tilbage på Sep og Adalina.

“Meget imponerende,” hvislede han, men stemmen tilhørte ikke længere et barn. Den lød mere rusten og dybere. Det var den stemme Adalina havde hørt gennem den lille babyalarm.

“Der fik I mig. I ynkelige unger.”

“Bliv siddende!” beordrede Sep skarpt, mens Adalina stadig stod med Hæderhånden hævet foran sig. Hendes hjerte bankede så voldsomt, at hun kunne mærke det oppe i halsen. Frederik rejste sig langsomt fra sin seng. Adalina kunne ane små grønne hår, der begyndte at vokse frem på drengens hud. Den lille skikkelse haltede en smule, da han trådte frem mod dem, fordi hans ene ben begyndte at vokse sig større i ryk. Ved det næste skridt fulgte det andet ben med og voksede, mens væsnets ryg krampagtigt krummede sig sammen.

Både Adalina og Sep tog et skridt baglæns.

“Hv... hvor er Frederik?” spurgte hun nervøst.

Hjertet hamrede hårdere mod ribbenene.

“Hv... hvor er Frederik?” gentog væsnet hæst. Frederiks ansigt blev forvredet. Hans lille næse og runde kinder blev presset ud af form og forandrede sig til et forfærdeligt, aflangt hoved med spidse ører og

blodskudte, gullige øjne, der kiggede tilbage på hende.

“Den lille dreng kan være et sted. Eller mange steder, samtidigt. Det er det sidste, du skal bekymre dig om nu, din ulækre tøs.”

Med ét sprang skiftingen hen mod dem. Både Sep og Adalina kastede sig til hver sin side for at undvige, og Sep tabte sit glas med vand, der splintredes mod væggen, mens Hæderhånden ramte jorden, og alle lysene gik ud. Adalina mærkede noget hårdt banke ind mod sin mave. Det kunstige lys fra lommelygten flakkede vildt i rummet og kastede skyggerne rundt.

“LØB,” skreg væsnet med en dyrisk stemme, der føltes, som om den sled sig vej gennem børnenes hud og frøs fast til knoglerne. “LØB, I FORBANDEDE, BESKIDTE ROTTER!”

KRISTIAN FLODGAARD BACH

Kristian Flodgaard Bach (f. 1987) er en esbjergensisk forfatter. Hans første kærlighed var tegningen, snart fulgte skrivningen og siden 2019 har han kombineret begge til at skrive alt fra krimier til tegneserier. *Heksemester 1 - Balancens Vogter* er hans første bog hos Forlaget Krabat.